

Rautaovi avautui hiljalleen ja laiha tumma nainen odotti ovella, se oli äitini Frida, hän tuli herättämään minua. Nimeni oli Helga ja asuin Amerikassa. Amerikka ei kuitenkaan ollut sellainen josta olin lukenut, vaan olimme tulevaisuudessa. Olin seitsämän toista vuotta ollut neljän seinän sisällä ilman ikkunaa, tekisin kaikkeni onnistuakseni pääsemään ulos. Amerikka oli muuttunut oli vain iso "New New America" keskellä isossa modernissa rakennuksessa olivat johtajat. Kahdeksaan toista ikävuoteen asti lapsi kasvatettiin ilman minkalaista ulospääsy mahdollisuutta, ei edes ikkunaa ja jos sitten tehtävä testi osoittaa että olet "vaaraton" New Newille, niin päädet ulos. Minun testini olisi pian, jännitti hirveästi, isosiskoni Marga, oli jäänyt sisälle, hän oli onneton ja siksi tappoi itsensä. Minä nukuin putkan tapaisessa pienessä ja joka aamu söin viisi herneitä ja yhden leikkeleen, meillä oli paljon sääntöjä jopa syönnissä. Vihasin leikkelettä joten en yleensä syönyt sitä, olin saanut saman aamupalan seitsämäntoista vuoden ajan, tekisi mieli maistaa muita herkkuja. Luen paljon entisestä Amerikasta ja minua suututtaa asemani, olen vain pikku ihminen, peli nappula pelissä nimeltä "New New America", siltä minusta tuntui, tunsin kunnon vihaa halusin potkia seiniä, mutta turvonneet nilkat viime kiukunpuuskista "estivät" minua. Puin päälle ruskean, kuluneen mekkoni ja menin aamiaispöytään, isäni Charlie luki lehteä ja äitini kuivasi herneitä. Isäni irrotti paksuhkon nenänsä lehdestä ja katsoi minua. -No, jännittääkö sinua se testi, isä kysyy laittaessaan käden olalleni. -Ehkä vähän, mutta eiköhän se siitä, vastasin, sillä en ollut varma jännittikö minua. Äiti toi eteen herneet ja leikkeleen. Siirsin leikkeleen sivumalle ja tartuin herneeseen, otin sen ja laitoin suuhuni. Loputkin menivät nopeasti mahaani ja menin sänkyyni, päivät vain makasin sängylläni ja mietin asioita. Mietin koko illan tulevaa, että jos jäänkin sisälle, että jos pääsen ulos mitä teen. Pian äitini huusi minua syömään. Aloin laahustaa keittiöön ja istuin pöytään. Ruokana oli Leipää ja possun maksaa, sitäkin oli joka päivä. Possunmaksaa menetteli, mutta leipä, leipä oli kova ja levite oli vielä pahempaa. Söin ruokaani pikkuhiljaa ja kun en ollut päässyt kun puoliväliin kahdessa tunnissa, isä alkoi jo hermostua, tai niin luulin. -Sinua näköjään jännittää huomina, isä kysyi rauhallisesti. Yritin olla vastaamatta mutta isä odotti vastausta. -Joo, vähän, vastasin ja jatkoin syömistä. Pian sain lopulta syötyä ja pesin astiat äidin kanssa. Astioita ei ollut paljoa joten pääsin melkein heti pois. Menin huoneeseeni ja äiti sulki ison rautaoven ja sitten kuului laukaus joka tarkoitti että kaikkien seitsämäntoista vuotiaiden on oltava nukkumassa. Kävin pitkäksi kovalle sängylleni ja edelleen mietin testiä, lopulta uni koitti ja silmäni painuivat umpeen. Äiti avasi suuren rautaoven ja tuli herättämään minua. -Noniin, nopeasti, auto tuli. Laitoin nopeasti punavalkorudullisen mekkoni ja juoksin äidin perässä. Oven eteen oli parkkeerattu auto jonka takaosassa matkustin testikeskukseen, siitäkään ei näkynyt ulos. Astuin isoon mustaan autoon hieman hermostuneena, äitini istui viereeni sillä hän lähti mukaani. Matka tuntui pitkältä mutta ei se loppujen lopuksi ollut kuin 100 kilometriä. Auto pysähtyi ja olin varma että näen pihan, mutta taas auto parkkeerasi perä osan juuri koulun oven eteen ettei pihaa nähnyt. Äiti tuli perässä, testikeskuksessa oli satoja ikäisiäni. Äiti meni ilmoittamaan minut ja minä katselin ympärilläni. Kaikkialla oli suihkulähteitä ja tekokasveja, se oli kuin kylpylä joita olin nähnyt kuvissa. Menimme istumaan penkille jotka olivat mustien rautaovien edessä. Penkit olivat pehmeät, nojasin penkkiin, olin päässyt ulos edes neljän seinän sisältä. Tyttöjä ja poikia menivät joka puolelle ja joka ovista. Saimme odottaa kuusituntia kunnes vihdoinkin he kuuluttivat Helga Buggle. Kävelin huoneeseen ja äiti jäi odottamaan, huoneessa oli pieni tuoli jossa oli johtaja ja muita vempaleitä. Testeistä vastasi nuorehkon näköinen mies. -Sinä, sinä voit istua tuohon tuolille, mies sanoi ja niin tein. Kävelin tuolille ja istuin siihen, nyt jos koskaan minua jännitti. Mies tuli luokseni hän laittoi päähäni, sydämen kohdalle ja käsiin tarra laput sitten hän laski päähäni kuvun. Pikkuhiljaa alkoi tuntua keveältä ja vieläkin keveämmältä, pian huomasi seisovani

tyhjässä, salissa. Katselin ympärilleni, löysin veitsen ja minua kohti lähti oudon näköinen mies joka ei vielä äsken ollut siinä. -Pysähdy, en tiedä mitä tehdä, huusin, mutta mies lähestyi. Hän tarttui kurkkuuni ja minulla oli tukala olo. Yritin potkia ja rimpuilla, mutta en käyttänyt veistä. Pian se loppui siihen kun näin itseni kuristettuna. Heräsin tuolista ja olin helpottunut. -Mitä, miksi et iskenyt miestä, testaaja kysyi. -Olisiko minun pitänyt tappaa tuo mies, luulin että tuo loppuu, sanoin epävarmana. Mies merkkasi ylös jotain kunnes hän katsoi minuun ja sanoi. -Sinun tilannettasi katsoen, en näe syytä jatkaa testejä, olet liian heikko, jäät sisälle, hän sanoi. Minua alkoi ahdistaa, ihan kuin olisin oikeasti kuristettu. -Saisinko, vettä, kysyin. Mies osoitti hanaa ja kävelin sinne. Katsoin itseäni peilistä, olin jäänyt sisälle, sisälle.